NICOLAE TĂUTU

Cinci împușcături în cer

NICOLAE TĂUTU

CINCI ÎMPUȘCĂTURI ÎN CER

SUPLIMENT AL REVISTEI
VIAȚA MILITARĂ

Coperta: PETRE VULCĂNESCU

La punctul de frontieră Curtici staționa pentru control un Fiat 850 de culoare albă. Mașina avea număr din străinătate. La volan aștepta, fluierînd o melodie populară românească, un tînăr de treizeci, treizeci și cinci de ani. Vameșul și grănicerul se prezentară salutînd politicoși. Tînărul le mărturisi în limba franceză :

— Vă surprinde poate că sînt un bun cunoscător al muzicii dumneavoastră ? Sînt muzicolog, folclorist... Poftiți și o legitimație a mea !... O să vă confirme cele relatate de mine... Acesta a fost scopul vizitei mele în frumoasa dumneavoastră țară.

În timp ce vameșul își începu controlul, tînărul puse în funcțiune un magnetofon minuscul. Pe bandă erau imprimate melodii populare din munții Vrancei și din Maramureș.

— Cu muzică, verificarea va fi mai plăcută, adăugă el. O să vă convingeți. Cred că pot să trec peste frontieră aceste frumoase melodii. Nu știți ce comoară vă răpesc ! Neegalată în aur sau în valută...

Tînărul era îmbrăcat în pantaloni gri, foarte înguști, pantofi gri și o imaculată cămașă albă. Ofițerul de grăniceri observă că atît pantalonii cît și pantofii erau stropiți de noroi încă umed, probabil turistul coborîse din turism în timpul ploii.

Grănicerul controla cu atenție rama parbrizului. Tînărul se prefăcu indiferent. Glumi chiar, cu o bună dispoziție cuceritoare :

— Poate doriți și o melodie din Argeș.

Ofițerul îi replică prompt :

— Doresc altceva !

Și fără grabă, cu gesturi sigure, începu să demonteze rama parbrizului. Tînărul își pierdu zîmbetul. Pe față îi apărură stropi de sudoare. Din rama parbrizului ofițerul scoase cîteva microfilme. Dar în aceeași clipă tînărul se prăbuși cu un zgomot surd. Cianura pe care o avea ascunsă în batistă își făcu efectul fulgerător.

*

Locotenentul-major Marin Ulmu îl conduse la gară pe șeful său, căpitanul de securitate Miron Dan. Îi declară la despărțire :

— Tovarășe căpitan, vă invidiez... O lună de zile doar în preajma brazilor din Sinaia și eu rămîn în canicula din București... Și fără dumneavoastră... Îmi va fi foarte greu !

Căpitanul îl ascultă cu ochii aproape închiși, absent. Dar cînd să se urce în tren, un plutonier de securitate îl opri respectuos pe Dan :

— Tovarășe căpitan, am un ordin scris ! Bine că am sosit la timp !

Cu gest indiferent, Dan deschise plicul. Citi fără să i se clintească un mușchi pe față. Ulmu abia îndrăzni să-l deranjeze :

— Ceva nou, tovarășe căpitan ?

— Da. Brazii vor rămîne fără mine ! Și noi vom merge cu avionul direct la Curtici... Și ce spuneai de canicula ?

*

După trei ore se aflau lîngă cadavrul folcloristului. Cercetară pașaportul. Dan surîse :

— Acest nume Jean Louis nu spune nimic. Să trecem la cercetarea hainelor și a bagajului...

Căpitanul îl ascultă cu ochii aproape închiși, absent. Dar cînd să fundat parcă într-o permanentă toropeală. Cînd i se anunță că nu s-a mai găsit nimic, cu vorbele-i domoale, indiferente, alunecînd ca dintr-o altă planetă, precizează :

— Am cercetat microfilmele... A fost fotografiat obiectivul militar HC 14 !...

Figura proaspătă, radiind sănătate, a locotenentului-major Miron Ulmu se întunecă brusc ;

— Tovarășe căpitan, cred că evenimentul se va elucida aici !... Documentele sînt în mîna noastră... Secretul a fost îngropat cu acest Jean Louis... Slavă grănicerilor !

Dan îl privi îndelung. Vorbi cu greu mai tîrziu, cu aceeași voce neutră, puțin voalată :

— Dar complicele sau complicii lui Jean au mai rămas în țară... Obiectivul militar HC 14 este amenințat din umbră. Vei merge la București și vei aduna toate datele despre acest zelos „folclorist"... Eu mă voi deplasa la obiectivul HC 14... Sper să fie instalat într-un loc pitoresc. Poate voi avea norocul de brazi... și răcoare, căci de o liniște deplină nu sînt convins !

*

În localitatea în care se afla obiectivul HC 14 nu erau brazi. Doar salcîmi, sălcii și castani. Cînd intră pe poarta unității, Dan zări un cîine vagabond. Surîse, atît cît putea să zîmbească noul „Maigret" din București, așa cum fusese poreclit de colegii săi. Cîinele mițos îi aduse în minte o întîmplare citită undeva. Niște spioni introduseseră în ochiul unui cîine un micro-aparat de fotografiat și astfel obținuseră imagini din interiorul unui obiectiv militar. Dan, după prezentarea la comandantul obiectivului HC 14, se retrase în camera pusă la dispoziția sa. Medita : „Curios, fotografiile au fost executate de sus. În jur nu descopăr nici o înălțime ! Ce-o fi făcut oare Ulmu la București ? Afurisită dilemă ! Nu știu de unde să încep ! Și sînt tare ostenit !" După cîteva minute, coborî la colonelul-inginer Bujor, comandantul obiectivului. Bujor îl îmbie la o cafea.

— Tovarășe colonel, aveți vreo bănuială cumva... ?

Colonelul așteptase întrebarea, deoarece Dan își declarase funcția, deși era îmbrăcat în uniformă de ofițer de pompieri, venit să cerceteze sistemul de prevenire a incendiilor.

— Tot efectivul a fost verificat.

Căpitanul se mulțumi să soarbă din cafeaua fierbinte.

— Pe-aici trec curse de avioane ?

— Nu !

— A zburat de curînd vreun elicopter ?

— Nu. Nici unul.

— Vreun avion sanitar ?

— Nu.

— Dar vreun avion agricol ? Mai bine zis, din agricultură...

— Nici !

Cu fiecare negație, Dan elimina pe rînd cîte-o ipoteză. Cu pierderea unei noi piste, căpitanul părea tot mai cufundat în tăcere,

fapt ce nu-i scăpă colonelului. Urmă o liniște lungă, apăsătoare. Vorbele lui Dan se rostogoliră moi, pufoase :

— Tovarășe colonel, vă rog să comunicați pentru sîmbătă dimineață o tragere de expertiză... cu armament special...

— Nu înțeleg, tovarășe căpitan.

— Simplu. Ca și cum ați fi primit un ordin de sus de la Institutul de cercetări științifice... Deci o tragere extrem de importantă și secretă, în același timp.

— Și ? așteptă colonelul ca Dan să continue.

— Și... executați o tragere obișnuită. Numai vilva să fie cît mai exagerată. Încerc să întind o cursă și atîta tot...

*

Locotenentul-major Ulmu era disperat. În afară de faptul că Jean Louis locuise la hotelul „Lido", nu mai putu să obțină decît informații vagi, lipsite de semnificație. Bunăoară, aflase că Jean se deplasa la sate, unde, într-adevăr, culegea folclor pe care-l imprima pe benzi de magnetofon. Nu fusese văzut cu nimeni. Nu primea pe nimeni la hotel. Mînca totdeauna singur. Ofițerul rămase stupefiat de abilitatea cu care lucrase spionul, nelăsînd nici o urmă, cît de vagă. Tocmai se pregătea să-și încerce norocul la hotelul „Lido", cînd ușa se deschise și apăru căpitanul Miron Dan. Ulmu plecă vinovat capul. Dan înțelese motivul.

— Va să zică, nimic ! Nici norocul nu-i de partea noastră !

— În afară de faptul că a locuit la hotelul „Lido" și că făcea deplasări la sate după folclor...

Căpitanul se așeză și își aprinse o țigară.

— Bine, Ulmule, nu fii supărat ! E dificil să reconstitui activitatea unui... mort... Dacă l-ai fi putut urmări, ar fi fost cu totul altceva... Fă o mutră mai veselă... Diseară sîntem invitați la cină la cumnata colonelului Bujor... N-ai să regreți !

— N-o cunosc, tovarășe căpitan.

— Am spus eu că o cunoști ? O vei cunoaște. E o femeie agreabilă și volubilă. Și pare destul de interesantă.

— Credeți ?

— Sînt convins. Pe scurt : în preajma obiectivului HC 14 nu există nici o înălțime. Pricepi ? N-a trecut nici un avion și nici un elicopter pe deasupra. Atunci cum de a fost fotografiat ? Din satelit ? Am anunțat pentru sîmbătă o tragere specială, strict secretă. Și am controlat fiecare mijloc de comunicații spre București sau spre

alte orașe. Nu s-a deplasat decît cumnata colonelului. Nu-i așa că devine interesantă ?

Ulmu deveni din ce în ce mai atent și mai cucerit de cele recepționate.

— Se afla întîmplător la cumnatul său ?

Căpitanul deschise o pleoapă, celălalt ochi rămase mai departe închis, parcă într-o meditație pe care Dan nu se încumeta să o desconspire nici chiar celor mai apropiați.

—Tocmai acest fapt mi-a atras atenția. Soția colonelului este bolnavă de nervi și sora sa, din cauza aceasta, o bună parte din an locuiește mai mult la colonel. Pricepi ? Și, din cînd în cînd, face deplasări la București, acasă. Obișnuit, călătorește în preajma tragerilor speciale...

— Cumnata colonelului e medic ?

— A urmat patru ani de medicină... Acum, după părerea mea, dorește să se mărite...

Ulmu nu se putu opri :

— Și v-ați gîndit din nou la mine ?

Dan își reținu un zîmbet ascuns.

— De ce nu ?... Ce să fac dacă pe mine nu mă plac femeile. Nu sînt un Florin Piersic. Mă mulțumesc să admir de la distanță „cuceririle" tale. Deci, pentru a cîta oară „ginerică" ?

Ulmu pufni în rîs.

— Nu vă supărați, tovarășe căpitan, care va fi biografia mea pentru cină ?... Biografia viitorului „logodnic".

— Vei lucra în comerțul exterior... Îți place ?

— Mai mult mi-ar fi plăcut să fiu inginer silvic. Dar și așa, înseamnă că voi călători mult în străinătate...

Dan adăugă cu precauție :

— Și nu uita esențialul : ești vărul meu. N-aș fi putut să te recomand nepot sau fin, țin și eu la tinerețea mea... Și ce, nu am dreptul ? Poate mă și însor...

Se auziră bătăi în ușă. Se prezentă plutonierul Stavăr, din echipa lui Dan. Raportă laconic :

— Tovarășe căpitan, șoferul a trecut pe acasă. Locuiește în strada Mimozelor nr. 14 și se numește Ion Drugă. A mîncat, apoi s-a întors cu mașina la unitate, la obiectivul HC 14. N-a vorbit absolut cu nimeni.

— Corect, murmură Dan, apoi adăugă : ce sînt părinții lui ?

— Are numai tată. Mamă-sa a fost ucisă în bombardament, în timpul războiului. Tatăl său a fost factor poștal. Acum e pensionar. Se ocupă, în timpul liber, cu tîmplăria.

După plecarea lui Stavăr, căpitanul hotărî precipitat:

— Să ne pregătim pentru vizită! Îți recomand un costum cît mai extravagant... Călătorești doar în străinătate. Nu uita să ai țigări străine. Mie-mi plac „Kent". Mă conduci cu mașina ta „personală", am impresia că domnișoara Zizi se omoară după turisme. Și pregătește niște anecdote noi. Dacă le mai debitezi pe cele vechi de cînd erai în școala de ofițeri, te-ai ras de primă pe viitorii cinci ani... Și nu cumva să o repeți pe aceea pe care am ascultat-o prima oară, cînd am căzut din leagăn din cauza rîsului. O știa bunicul de la străbunicul său, de pe timpul Zaverei...

*

Canicula se mai potolise. Amurgul era totuși torid. Marin Ulmu stopă cu siguranță în dreptul locuinței domnișoarei Zizi. Cînd cei doi ofițeri coborîră din autoturism, auziră glasul de clopotel al unui băiețaș de nouă-zece ani.

— Notează, Nicule: ora 20, Volkswagen vișiniu, numărul 4 B 5143... Aproape nouă.

Dan rîse copios.

— Ce faceți aici, flăcăilor?

— Nu sîntem flăcăi. Sîntem milițieni!

Celălalt adăugă:

— O să avem și un borcan mare!

De data asta rîse și Ulmu.

— De ce rîdeți? Ne-a promis tata. E milițian. Ofițer.

— Iată că nu mai rîdem, conveni Dan. Dar vreau să vă verific perspicacitatea. Ce mașină a staționat azi la orele 14 în acest loc...

Nicu răsfoi cu gravă seriozitate carnetul.

— Astăzi la orele 14 a parcat o Volgă neagră cu numărul A 14295... Este?

Dan se prefăcu entuziasmat:

— Bravo! Meritați să fiți avansați! Dar să vă pun o întrebare mai dificilă: cînd a staționat aici un Fiat 850 de culoare albă?... Acum e acum!... Să vă văd, tovarășe milițian.

Nicu deschise iar carnetul, dar Petruț îi veni în ajutor:

— N-o fi cel care s-a ciocnit săptămîna trecută cu Volga neagră chiar în acest loc?...

Nicu ridică ochii din carnet și întrebă cu toată seriozitatea :

— Avea număr străin, nu ?

Ulmu precizează precipitat :

— Da. Avea număr străin !

Copiii rîseră spontan, nereținut, satisfăcuți.

— E Fiatul cu accidentul... Am făcut și proces-verbal. Priviți aici... E numărul acesta sau nu ?

Cei doi ofițeri încremeniră. Era numărul mașinii lui Jean. Dan îi întrebă cu vădit interes :

— Și ce accident a avut loc ?

— Nu chiar un accident. Volga staționa și a fost lovită de Fiat... Cînd a venit șoferul Volgăi s-au certat. Dar cel din Fiat vorbea franțuzește. Ce-am mai rîs ! Apoi s-au împăcat. Așa sînt șoferii ! Se ceartă și se împacă în fiecare zi iar duminica de două ori : matineu și seara...

Ulmu înghiți în sec, amintindu-și de investigația sa, în timp ce unul din puști adăugă :

— Francezul s-a rănit puțin la frunte... A fost chiar în casa asta... Dar a venit curînd, bandajat la cap...

Ofițerii își aminiiră că Jean avea o zgîrietură la tîmpla stîngă. „Va să zică Jean a fost în locuința domnișoarei Zizi și s-a ciocnit cu mașina condusă de Ion Drugă, înregistră Dan. Apoi, ofițerul hotărî : „Desigur nu a fost o simplă întîmplare !"

Îi felicită pe tinerii „milițieni".

— Să știți că dacă veți merge așa mai departe, o să vă decorez ! La revedere și la mai mare !

Sunară. Îi primi chiar domnișoara Zizi. Părul roșcat era vopsit de curînd. Dan constată o oarecare transformare. Avu impresia că vizita lor nu o entuziasma prea mult. Le declară deschis cauza acestei indispoziții :

— Sora mea mi-a telefonat acum cîteva minute ! Nu se simte prea bine...

Interiorul casei era plăcut, deși abuza de un amestec de stiluri. Lîngă biroul florentin se afla un scrin modern, oferind o imagine nearmonioasă, stridentă, frizînd lipsa de bun gust. Dan nu remarcă mobila, se gîndea stăruitor. „Care e pricina adevărată a acestei schimbări atît de subite ? Boala soției colonelului Bujor ? Sau sinuciderea lui Jean la frontieră și descoperirea microfilmelor ? În tot cazul lipsită total de rutină !"

Discuția curgea anevoios. Domnișoara Zizi era prinsă de cu totul alte frămîntări, încît prezența distinsului „funcționar" din co-

mersul exterior trecu aproape neobservată. La cină, Dan cunoscu pe unchiul și pe mama gazdei, o bătrînă simpatică, venerabilă și care afișa o mare curiozitate pentru crimele pasionale. Mai ponderat, unchiul Paul, fost inginer de aviație, își exprima admirația sa pentru aeromodele. De altfel, destăinui cu infatuare :

— Și acum mai fac experiențe... Întrebați-o pe Zizi dacă nu l-am entuziasmat și pe colonelul Bujor.

Dan sesiză importanța situației. De aceea întrebă cu o voce obișnuită, fără nici un interes deosebit :

— Ați experimentat aeromodele și la colonelul Bujor ?

Fostul inginer de aviație și actualul aeromodelist mărturisi puțin îmbujorat de emfază :

— Da, domnul meu ! Și încă cu succes. Toți ofițerii m-au felicitat. Am un model, conceput de mine, care poate urca la trei sute de metri. Planează magistral. Acum l-am perfecționat așa că, la sfîrșitul săptămînii, voi merge cu Zizi din nou la Bujorel, așa îi spun eu colonelului. Sper să realizez un record personal. Toată viața m-au preocupat recordurile !

Dan își fuma absent țigara, sau aparent absent, în timp ce gîndurile i se ordonau cu luciditate : „Deci sîmbătă, o dată cu tragerile, experiență de aeromodelism... Cît de ușor se poate fixa un microaparat de fotografiat sub planul unui aeromodel ! De la trei sute de metri cuprinzi o zonă întinsă... Și domnișoara Zizi, hotărît și respectabilul ei unchi, îl cunosc sau mai bine zis l-au cunoscut pe folcloristul Jean Louis. Un singur lucru îmi încîlcește ipotezele : francheța fostului inginer constructor de avioane. Ori e naiv, ori extrem de periculos și abil, încercînd prin felul său de a fi să ne dezarmeze... Nici un spion din lume n-ar fi declarat cu atîta ingenuitate manevrele cu aeromodelele. Sau poate tocmai pe acest fapt mizează.

Inginerul și bătrîna doamnă se retraseră în camera vecină să urmărească reluarea serialului la televizor. Discuția încezise total. Ulmu încercă să o reanime povestind o anecdotă prăfuită, în timp ce Zizi îi studia cu o vădită neplăcere. După ce zîmbi din politețe la consumarea poantei, Zizi le turnă cîte un pahar de lichior. Dan își acoperi paharul :

— Să ne iertați, sîntem cu mașina ! Și știți cît de ușor se pot produce accidentele... Ați fost doar martori și dumneavoastră acum cîteva zile la un caz neplăcut...

— Eu ? Zizi tresări. Nu-mi amintesc !...

— Cînd Volga unității s-a lovit cu un Fiat alb, chiar în fața casei dumneavoastră.

— A, da, da, parcă am auzit...

Dan continuă cu atenția încordată, ca un arc gata să pleznească, deși pe fața ofițerului stăruia aceeași mască de netulburată liniște și indiferență totală :

— Nu se poate să nu vă amintiți ! Doar l-ați pansat pe șoferul Fiatului...

Zizi precizează cu brutalitate în glas :

— Eu n-am pansat pe nimeni ! Asta e sigur !

— Se poate. A fost doar o simplă supoziție. Desigur, m-am înșelat. Dar în privința alcoolului, cînd conduci un turism, nu mă înșel. Am fost martor la zeci de asemenea accidente. Dar să nu vă plictisim cu aceste truisme în privința alcoolului.

*

A doua zi, Ulmu rămase în București să cerceteze din depărtare pe fostul inginer constructor de avioane, în timp ce căpitanul se îndrepta cu mașina unității spre obiectivul HC 14. Încercă să lege o conversație cu șoferul, dar Ion Drugă era un taciturn convins. Răspundea în silă, monosilabic. Dan insistă, puțin scos din răbdări. „Parcă are limba legată și bolovani în gură".

— Mi-a povestit domnișoara Zizi de accidentul cu Fiatul alb. Acela cu număr străin... Îți amintești ?

— N-a fost un accident.

— Totuși o mică, pare-mi-se, ciocnire, nu ?

Șoferul răspunse apatic :

— Nimica toată... Străinul a pus frîna prea tîrziu. Sau poate frîna nu-i funcționa normal. Se mai întîmplă !

— Totuși s-a rănit la cap... Nu ?

— Ei, rănit... O julitură la tîmplă.

— L-ai dus la spital ?

— Ei, spital... L-a pansat domnișoara Zizi în casă... Eu a trebuit să plec. Dar sper că nu a murit din rana aceasta.

— Ai avut vreo pagubă ? Sau poate mașina sa...

— Ei, pagubă... S-a lovit de bara din spate.

Apoi, conducătorul mașinii se cufundă în tăcerea sa impenetrabilă. Nici Dan nu mai continuă discuția, regretînd că șoferul nu este mai dispus pentru pălăvrăgeală, cum sînt atîția din breasla sa. Căpitanul se îndreptă spre comandantul unității, gîndindu-se la adevăratul motiv care o determinase pe Zizi să ascundă întîlnirea cu

Jean Louis : „Să fi aflat de moartea folcloristului ? E totuși o greșeală din partea sa. Avea doar un alibiu perfect : rănirea lui Jean. Poate în acele clipe Jean primise filmele realizate de unchiul atît de pasionat de aeromodele. Nu se poate spune că au lucrat prost... Curios sînt să aflu cît mai curînd raportul lui Ulmu. Sper că biografia și activitatea încercatului aeromodelist vor fi pline de conținut edificator".

Comandantul îl primi pe Dan cu multă bunăvoință :

— Vă așteptam, tovarășe căpitan.

— Ați remarcat ceva deosebit ?

Colonelul rîse din toată inima, precizînd :

— Din contră. După fixarea „tragerilor speciale" nu s-a întîmplat absolut nimic. Cum v-ați distrat la București ?

Căpitanul profită de întorsătura nebănuită pe care o luase discuția, pe o pantă de intimitate.

— Minunat. Aveți o cumnată ospitaliera și agreabilă. M-a invitat la cină. Am avut bucuria să-l cunosc și pe unchiul Paul M-a cucerit cu tenacitatea și tinerețea sa explozivă.

Colonelul se înveseli de-a binelea.

— E un bătrîn cuceritor ! Imaginați-vă, la etatea lui se mai ocupă de planorism ! A făcut cîteva experiențe și aici... Da, construiește aeromodele... Ne-a impresionat, mai ales, cu un model original care plana la trei sute de metri. Era, într-adevăr, un lucru demn de luat în considerație.

Dan tatonă terenul cu multă precauție :

— Cred că a fost un constructor de avioane remarcabil. Mi se pare un om studiat, pasionat, dotat cu multă perseverență și cu deosebită...

Colonelul îl întrerupse entuziast :

— Nu remarcabil ci excelent ! A fost un adevărat as al I.A.R.-ului de la Brașov. Și cred și eu, a lucrat ani și ani în Franța. Ba s-a specializat și în Germania. De la Paris s-a întors cu două diplome, trei premii și o soție franțuzoaică. Soția sa a murit însă peste puțin timp într-un accident de tren. Da, la Paris, mi se pare. Are și un băiat în Franța pe care tot speră să-l aducă în țară. Un băiat de treizeci de ani. De băiat însă, vă rog, să nu-i pomeniți. Sîmbătă o să-l cunoașteți mai bine pe unchiul Paul. Mi-a comunicat că vine iar cu aeromodelul său... Da, da, imaginați-vă, între timp, l-a perfecționat... Și să nu economisiți laudele, îi place să fie flatat !

Dan își mușcă buzele și arboră un zîmbet de circumstanță murmurînd cu dublu înțeles :

— Vă promit că n-am să uit, tovarășe colonel. Nu voi face economie cu complimentele. O să constatați.

*

Dan își continuă controlul amănunțit al încăperilor. Venise doar în unitate ca ofițer de pompieri, cu gradul de căpitan.

Astfel, Dan nu atrăgea atenția nimănui asupra sa și putea să controleze nestingherit cazarma la orice oră. În afară de Bujor, nimeni nu cunoștea adevărata identitate și scopul sosirii sale la obiectivul HC 14. Ajunsese cu verificarea stingătoarelor la garaj. Șoferul Ion Drugă îl urmărea atent. Pe chipul lui întunecat apăru raza unui zîmbet malițios. Își spunea : „Pot garanta că acest căpitan pune pentru prima oară mîna pe un stingător. Afurisită birocrație !" În acest timp, Dan fu chemat de la garaj la telefon. În aparat auzi glasul lui Ulmu : „S-au copt căpșunile, tovarășe căpitan !" „Bine, voi fi la prînz la București". Ulmu îl chema pentru o întrevedere urgentă în Capitală. Căpitanul telefonă colonelului chiar din garaj și obținu Volga. I se adresă lui Drugă, de altfel atent la convorbire, urmărind-o parcă cu un interes special, fapt ce nu-i scăpă lui Dan :

— Ești gata să facem o cursă la București ?

Drugă ezită o clipă, apoi îndrăzni cu timiditate :

— Tovarășe căpitan, aș avea o rugăminte... Nu știu dacă...

— Te rog ! Hai, omule, îndrăznește !

— Aș putea să-mi iau și soția ? Vrea să-și vadă părinții. Și vă spun sincer, de două zile așteptăm o asemenea ocazie.

— De acord ! consimți Dan înveselit, bucuros că va mai fi cineva în limuzină, în afara taciturnului și întunecatului conducător. Călătoria cu Drugă nu era prea amuzantă.

Șoferul opri mașina la capătul localității, unde își avea locuința înconjurată de o livadă spațioasă. În cîteva clipe, soția lui Drugă, Mimi, își făcu apariția cu o valiză voluminoasă și cu o colivie de plastic, în care se agitau două găini și două gîște. Femeia se scuză cu un torent de cuvinte :

— Să mă iertați, tovarășe căpitan, îi aprovizionez pe bătrîni, măcar atît să fac și eu... Da, îmi macin tinerețea în văgăuna asta !... Dumneavoastră, care stați la București, nu bănuiți ce plictiseală e

aici. Mai ales, cînd vin ploile de toamnă ! Sau viscolul iernii. Nu te poți urni din cameră săptămîni întregi.

Mimi era o femeie frumoasă și suplă, cu un corp elastic, perfect. Avea predispoziție pentru discuții interminabile. Dan se întrebă, cuprins de o vie curiozitate : „O fi oare adevărat că spiritele contrarii se atrag și în căsătorie ? Cum s-ar explica altfel căsătoria șoferului, urît și taciturn, cu această femeie expansivă, frumoasă și, oricum, mult mai stilată ! Curioasă asociere !"

Parcă ghicindu-i gîndurile, Mimi turuia cu o voce plăcută, muzicală :

— Mi-a spus soțul meu că ați venit să inspectați aparatele de stins incendii. Eu de mică aveam admirație pentru pompieri. Am crescut la circ, am fost artistă pînă nu de mult ! Toți din familie am fost circari. Nu-i o viață plăcută, dar circul are o poezie a lui. De sus, de la paralele, cînd vedeam pompierul lîngă arenă mă linișteam. Îmi dădea un fel de calm, de siguranță. Și dumneavoastră îmi inspirați același calm și liniște.

— Vă mulțumesc, replică Dan, și adăugă cu umor : de altfel la etatea mea nu mai pot radia decît liniște și calm profund.

Femeia rîse amuzată, încercînd să-l complimenteze :

— Și bărbații tineri pot fi calmi ! Nu înseamnă, vai de mine, că sînteți bătrîn ! Ați fi fost un bun îmblînzitor de animale. Tatăl meu a dresat urși, cai, cîini, maimuțe, porumbei și purici. Da, de ce rîdeți ? E o plăcere să privești purici dresați... Mai ales dacă reușiți să descoperiți vedetele de prima mînă.

Soția lui Drugă îl bine dispuse pe Dan. De aceea, politicos, propuse șoferului să o conducă mai întîi pe Mimi acasă. Aceasta primi cu căldură propunerea lui Dan, revanșîndu-se :

— Voi avea bucuria să vă servesc cu o cafea preparată de tatăl meu. Pot jura că n-ați mai băut o asemenea cafea ! Și lîngă cafea, o dulceață de cireșe amare, făcută de mine... Nu mă laud, dar nimeni nu mă întrece în preparatul dulceței... Jur !

Apoi femeia se adresă iritată soțului său :

— Hai, Ionele, invită-l și tu pe tovarășul căpitan ! Tovarășe căpitan, să-l iertați că este atît de urîcios... Și știți din ce cauză ? Dacă pe noi ne-a făcut Dumnezeu în zilele lucrătoare, pe el l-a făcut duminica, în orele suplimentare și prost plătite. De, era și Dumnezeu ursuz și plictisit în acele clipe.

Dan refuză cafeaua. În schimb, admiră casa împodobită cu o vegetație luxuriantă, cu un porumbar ca un foișor din basm, cu o

mansardă îngropată în flori multicolore. Vița de vie atîrna peste gard ciorchini proaspeți și minusculi.

— Să știți că această locuință pare desprinsă din paradis. Așa că am să beau cafeaua cînd ne vom întoarce să vă luăm. Și nu am uitat nici de dulceața de cireșe amare.

Mimi protestă cu o vehemență adorabilă :

— Nu. Eu voi veni abia sîmbătă dimineața acasă, cu acceleratul de cinci. E cel mai puțin aglomerat. Așa că poftiți la cafea și la dulceață.

Dan amînă cafeaua pe altă dată, pretextînd că va trebui să ajungă la timp la comandamentul pompierilor.

— Dacă nu voi fi peste un sfert de oră acolo, vă jur că pentru mine va lua tot Bucureștiul foc !... Și nu știți ce înseamnă cînd ia foc pompieria.

Peste cîteva minute se prezentă la comandamentul pompierilor, unde îl aștepta Ulmu. Se retraseră într-un birou.

— Tovarășe căpitan, știți că Paul a fost în Franța ?

— Știu ! Cred că m-ai chemat pentru ceva mai important.

— Știți că soția sa era din Paris ?

— Și că are un fiu în Franța. De etatea lui Jean Louis...

— De treizeci și ceva de ani, deci de vîrsta pasionatului folclorist Jean Louis...

— Și asta am știut-o cu precizie. Care-i însă surpriza ?

— Desigur, nu știți că domnul Paul mai are un prieten, fost aviator de recunoaștere, deci cu o mare aplicație pentru fotografiile aeriene... Și o mare experiență în arta schițelor de teren. A, să nu uit, acest ins a fost închis mai mulți ani...

Căpitanul privea visător prin norii deși de fum de tutun. Fumau amîndoi țigară de la țigară. Spre surprinderea sa, Dan o găsi pe Mimi lîngă șofer, cînd ieși din comandament.

— Mi-ați refuzat cafeaua, dar eu tot v-am adus-o ! V-am pregătit un termos. De altfel, am fost nevoită să viu să-i aduc lui Ionel cheile de-acasă. Le-am uitat la mine. Tare ar fi fost caraghios dacă ar fi intrat pe fereastră. Vi-l imaginați, cum este el butucănos și greoi, escaladînd fereastra ?

Șoferul privea în altă parte, oarecum jenat de modul cum îl prezenta consoarta sa atît de volubilă. Dan îi sări în ajutor, avertizînd-o pe Mimi :

— O să se supere ! Cred că exagerați ! Soțul dumneavoastră e un bun atlet.

— Aș ! rîse femeia. E moale ca o mămăliguță moldovenească ! Cînd a avut accidentul cu Fiatul alb nici măcar nu l-a înjurat pe francez cum trebuia...

— Erați acolo ? încercă Dan să afle cît mai multe lucruri despre incidentul dintre Drugă și Jean Louis. Miza pe predispoziția de pălăvrăgeală a femeii.

— Eram. Mă luase la București cu domnișoara Zizi. Abia ce-am ajuns, l-am trimis să cumpere niște caise. Eram singură în Volgă, cînd ne-a tamponat besmeticul acela ! Și el, în loc să-l ardă cu vreo două, aproape că-i cerea scuze. Doamne, de ce n-am fost eu bărbat ! Îl culegeam pe francez pe fărăș și-l transportam în urnă funerară în țară. Mie îmi plac bărbații cu nervi. Ce dacă era străin. Să fi deschis ochii...

*

Lui Dan nu-i scăpase remarca destul de importantă pentru el, făcută de soția lui Drugă : „Și el, în loc să-l ardă cu vreo două, aproape că-i cerea scuze". Deci Drugă i-a zîmbit lui Jean Louis. S-ar fi putut ca Jean Louis să fi fost superiorul lui Drugă. De ce n-ar fi fost Drugă cel care i-a înmînat filmele și schița cu HC 14 ? Dan se hotărî să-l pună sub observație, mai ales că descoperise, pe fața lui Drugă, o umbră de declarată neplăcere și surprindere cînd soția sa relatase cu lux de amănunte ciocnirea cu Fiatul alb. Uneori ochii îi scăpărau înciudați, cu ură. Nici el nu știa să se autocontroleze și să-și stăpînească nervii.

*

Pe Drugă îl găsi la garaj. Prezența lui Dan nu-i fu pe placul șoferului. Se putea citi o nemulțumire vădită pe chipul brăzdat de cute ca o hartă de linii. Trebăluia, retras, la un aparat de fotografiat foarte fin, de proveniență japoneză.

— E aparatul dumitale ? începu Dan dialogul pe care îl presimțea și de această dată fără un succes concret.

— Ei, al meu... E al domnișoarei Zizi.

Dan încercă să-i surprindă privirea dar șoferul și-o ascundea. Era clar că se simțea stînjenit de faptul că fusese surprins de Dan.

— A venit domnișoara Zizi ?

După o tăcere scurtă, Drugă răspunse monosilabic :

— Da.

— Cu unchiul ei ?

— El vine sîmbătă.

— Desigur, cu aeromodelele. Nu ?

— Se poate...

Ofițerul deduse cu ușurință cît de nedorită era prezența sa. De aceea călcă mai departe pe nervii lui Drugă :

— Și te pricepi să repari aparate de fotografiat ?

— Ei, mă pricep... A fost o nimica toată.

— Totuși, pare a fi un aparat sensibil...

De această dată Drugă nu-i răspunse, își văzu mai departe de lucrul său, prefăcîndu-se extrem de preocupat.

Dan ar fi vrut să plece, dar în depărtarea drumului o zări pe Zizi. Drugă ieși în întîmpinarea femeii, pe alee. Probabil terminase cu reparatul micului aparat fotografic. Zizi nu fu surprinsă de prezența lui Dan. Îi zîmbi ca unei vechi cunoștințe.

— Tovarășe căpitan, să mă iertați că la ultima întîlnire am fost o gazdă cu foarte multe lipsuri. O recunosc și vă cer iertare dacă, bineînțeles, o mai pot obține.

Dan interveni politicos :

— Ați fost o gazdă foarte atentă ! Prietenul meu și-a mărturisit admirația... Vă rog să adăugați lîngă a lui și pe a mea... Seara aceea a fost pentru mine, fără exagerare, de neuitat... Așa că nu este cazul să vă scuzați.

Căpitanul remarcă schimbul de priviri dintre Zizi și Drugă. Domnișoara Zizi, cu o oarecare roșeață în obraji și cu un abia perceptibil tremur nervos precizează, de parcă acesta ar fi fost mobilul întîlnirii, de fapt cu totul întîmplătoare.

— A, să nu uit... Ați avut dreptate în privința străinului care a fost pansat în casa noastră ! Mi-a spus unchiul Paul... Eu, cum am intrat în casă, m-am urcat la etaj și m-am băgat sub duș, eram obosită. Străinul a fost pansat de unchiul meu. O rană superficială... Unchiul îți poate oferi mai multe amănunte, bineînțeles, dacă ele sînt în strînsă legătură cu incendiul și cu stingătoarele moderne și perfecționate.

Căpitanul se simți oarecum stingherit. Nu atît cuvintele ironice cît tonul malițios al lui Zizi îl puse într-o situație penibilă. Ripostă cu mult calm, cu multă stăpînire, înțelegînd că a pierdut un atu :

— Nu pricep ce insinuați cu această constatare „dacă ele sînt, bineînțeles, în strînsă legătură cu incendiul"... Aș putea să vă prezint o întreagă lecție despre stingătoare.

Zizi rîse oarecum victorioasă, stăpînă pe situație, ca și cum pisica s-ar juca plictisită cu un biet șoricel naiv :

— Tovarășe căpitan, să nu ne jucăm cu cuvintele... Înțeleg întocmai ca și dumneavoastră. Numai că dumneavoastră vă prefaceți că nu înțelegeți. E un abuz de „înțelegere", nu ?

Apoi, după ce luă aparatul de fotografiat de la Drugă, îi mărturisi cu același zîmbet infatuat și insinuant, măsurîndu-l cu vădită superioritate :

— Să știți că și eu cunosc dispoziția că nu-i voie de fotografiat în interiorul obiectivului HC 14. De aparatul acesta mă folosesc numai în excursii... Poate să vă confirme și cumnatul meu, colonelul Bujor !

Dan încercă să refacă buna dispoziție de la începutul discuției, deși îl stăpînea o stare nelămurită de iritare :

— Vă asigur, domnișoară Zizi, că în activitatea unui pompier nu intră și studiul aparatelor de fotografiat...

— Dar a dumneavoastră ? Mă refer la preocuparea dumneavoastră profesională...

Dan încercă să pareze, fără succes, lovitura directă și brutală, fără menajamente :

— Bineînțeles, dacă aparatul de fotografiat este incendiar...

Zizi rîse necontrolat, cu satisfacție.

— Atunci probabil, fiind un aparat de import, intră în preocuparea rudei dumneavoastră, văr, mi se pare, de la comerțul exterior... Vă urez în continuare o zi plăcută ! Și vă mulțumesc pentru atenția pe care mi-ați acordat-o cu generozitate.

Și Zizi dispăru cu mersul ei suplu și elegant, manifestînd acum o ciudată nervozitate. Biruise. Dan mai remarcă și zîmbetul complice și plin de satisfacție al lui Drugă. În adîncul său, zîmbetul șoferului purta și o nuanță de ironie bizară. Ofițerul se despărți de Drugă cu un sentiment de jenă. Pentru prima oară, Dan se simți copleșit derutat. Nu se așteptase la o asemenea înfruntare din partea domnișoarei Zizi. „A atacat frontal ! A preferat un joc periculos. Și-a rectificat mărturisirea în legătură cu rana lui Jean, pentru a mă deruta și mai mult. Un fapt e evident : complicitatea cu Drugă. A încercat să-mi dea să înțeleg că mi-a descoperit adevărata identitate, veritabila preocupare. Oare nu tot pentru a mă anihila, a mă scoate din cursă ? De unde atîta siguranță, atîta certitudine pe acțiunile ei ? Aproape că mi-a propus un joc cu cărțile pe față. Urmează să vedem cine o să cîștige !... Deocamdată atuurile sînt îm-

partite în mod egal. Să facem cărțile și să continuăm partida cu mare precauție, ca nu cumva unul dintre parteneri să fie trișat... Jocul continuă !"

*

În dimineața de sîmbătă, ziua hotărîtoare, Dan își propuse să-l întîmpine la gară pe unchiul Paul. Mai înainte întocmise planul acțiunii, cu Ulmu, venit cu oamenii săi de la București.

— Pe tot timpul „tragerilor secrete" vei urmări poarta obiectivului HC 14 ca să observi cine încearcă să comunice în afară... Organizezi și controlul oricărei comunicații... Înțelegi ?

— Dumneavoastră unde o să vă aflați ?

— Voi urmări aeromodelele unchiului Paul. Am prins o subită pasiune pentru acest sport. Deși am o oarecare îndoială. Prea iese totul ca la carte... Un fel de șablon !

Dan își revenise după șocul primit cu ocazia întîlnirii cu domnișoara Zizi. Devenise din nou stăpîn pe situație și acest lucru era decisiv în ziua marii încercări.

— Nu uita Ulmule, să pregătești în apropiere și cîțiva băieți... S-ar putea să avem de furcă ! Și nu știm de unde va sări iepurele. Să fim pregătiți pentru orice surpriză.

— Totul e în ordine, tovarășe căpitan. Am și pus toate porțile sub observație.

— Cea mai deplină discreție. Ei ne-au cam „mirosit", de aceea vor lucra cu și mai multă abilitate. Și nu uita : ei cunoscîndu-ne, beneficiază de un mic avantaj.

Dimineața se anunța caniculară. Dan asudase în așteptarea acceleratului de București. Trenul avea o întîrziere de cîteva minute. Se îndreptă spre singurul vagon de clasa întîia, cînd cineva îl salută cu un glas argintiu și binecunoscut :

— Bună dimineața ! Cum, plecați de la noi, domnule căpitan ? Și n-ați gustat încă din dulceața mea de cireșe amare.

Dan o salută înveselit pe Mimi Drugă.

— Nu plec... De ce să plec, cînd aici sînt oameni atît de simpatici... Iar la dulceață nu voi renunța nici în ruptul capului. V-am mărturisit, e obsesia mea din pruncie.

Ofițerul aproape o uitase. Remarcă din nou colivia de plastic, acoperită cu o pînză subțire, neagră, așa cum au scamatorii de circ. Un scurt salut și femeia își arboră la plecare un zîmbet, un zîmbet profesional, de care uza în fiecare seară cînd intra în arena cir-

cului. De altfel și mersul ei purta tactul unei muzici nevăzute, al unei fanfare de circ. Dan își reținu cu greu un surîs. Așa îl descoperi unchiul Paul.

— Ei, domnule căpitan ! V-am observat într-o plăcută conversație, de unde am dedus că ziua bună se cunoaște de dimineață. Pentru mine zilele cu adevărat bune s-au isprăvit...

— Nu exagerați, domnule inginer. Sper că vă veți bucura încă de nenumărate zile senine. Aveți atîtea minunate inițiative în acțiuni lăudabile.

Rîseră amîndoi. Era un rîs fals. L-ar fi remarcat și cel mai superficial și nepregătit observator. Dan tresări. În apropierea sa o zări pe Zizi. Femeia era bucuroasă de întîlnire. Sau așa părea. Se prefăcea însă de minune. Îl privi cu căldură.

— Ce surpriză, tovarășe căpitan ! Vă mulțumesc că v-ați deranjat pentru unchiul meu ! Probabil vă pasionează și pe dumneavoastră aeromodelele... Atenția e deosebită...

— Considerați-o și așa. Am venit însă la gară din alte motive...

Zizi rîse cu subînțeles, complice :

— Tot pentru incendii... Nu ?

— Am spus că sînteți o prestigioasă și fermecătoare prezicătoare, care are darul să descopere totul, absolut totul, chiar și gîndurile oamenilor ! În fața dumneavoastră, nici un muritor nu-și poate ascunde intențiile, gîndurile, tainele.

— Aș fi fericită, dacă și dumneavoastră ați avea un asemenea dar merituos și miraculos !

— Mă voi strădui... Desigur, cu limitele mele. Voi încerca să fiu la înălțimea dumneavoastră.

Unchiul interveni cu interes declarat :

— Sînt convins că și domnul căpitan mă va onora cu prezența sa. Am o experiență remarcabilă... și vă promit că voi bate propriul meu record !

*

Căpitanul de securitate se opri mai întîi la poligonul special. O parte din ofițeri erau contrariați de faptul că se executau doar trageri obișnuite. Împreună cu colonelul Bujor, Dan asistă la cîteva trageri. Ochii căpitanului controlau permanent cerul. De acolo, Dan aștepta evenimentul. Dar nu descoperi nimic. Cerul dimineții toride, de un albastru diluat, era netulburat. Îl atrase zgomotul primului aeromodel, care se pregătea de decolare.

Dan se îndreptă spre entuziasta activitate a unchiului Paul. Cu ajutorul a doi militari, derula legătura unui aeromodel, un planor minuscul. Cînd ofițerul încercă să se atingă de aeromodel, unchiul Paul îl opri cu o severitate necunoscută în glas, excesivă :

— Vă rog să nu vă apropiați de aeromodel... Orice atingere îl poate dezechilibra și zborul ar fi ratat.

Ofițerul se supuse docil, gîndind : „N-ai nici o frică, tot îl vom controla noi. Chiar și în aer ! Aparatele sînt puse în funcțiune !"

În acest timp, din apropierea poligonului, un zmeu lat și albastru își luă zborul. Nu făcea nici un zgomot, deoarece era fără „zbîrnîietoare". De altfel, nici vîntul nu bătea. Zmeul scăpat din mîna stăpînului firav plană deasupra cîmpului larg. Se prăbuși în apropiere de Dan. Un soldat i-l aduse căpitanului. Era un zmeu obișnuit, lucrat însă de o mînă pricepută.

Dar în timp ce Dan era preocupat cu zmeul căzut prizonier și cu stăpînul său, un copilandru mic de l-ai fi băgat în buzunar și ar mai fi rămas loc pentru trei portocale mari, vocea iritată a inginerului îl anunță pe căpitan :

— Iar porumbeii ! Aștia îmi stingheresc zborul !

Dan privi patru porumbei albi ce treceau în zbor planat deasupra poligonului și a obiectivului HC 14. Inginerul aeromodelist se înfurie :

— Afurisiții aștia erau gata să-mi distrugă cel mai perfecționat aeromodel. Da, asta s-a întîmplat data trecută. Și acum iar. E pe aici vreun invidios.

Dan remarcă : „Trucul este vechi ! Noroc că l-am prevăzut ! Mi-am pregătit arma cu lunetă în apropiere".

— Dați-mi arma ! Repede !

Ofițerul gîndi : „Au lucrat magistral. Atît aeromodelele cît și zmeul au avut darul să ne distragă atenția și, astfel, porumbeii să zboare nestingheriți !"

Dan ridică arma dar era prea tîrziu. Porumbeii se îndepărtară. Soldatul care o adusese îl avertiză :

— Tovarășe căpitan, priviți !

La orizont apăru un nou grup de patru porumbei albi, imaculați. Dan așteptă pînă se apropiară. Trase. În gol. Trase a doua oară. Un porumbel se răsuci pe o aripă și, apoi, alunecă spre pămînt. Trase din nou. Un alt porumbel se poticni parcă de zidul aerului dens și se prăbuși. Al patrulea glonț îl trase fără succes. Se pregăti să dea înapoi arma ostașului, cînd pe deasupra lor își făcu apariția, la o înălțime joasă, cel de-al nouălea porumbel. Dan își dădu

seama că a fost tras din nou pe sfoară. „Acesta-i porumbelul cel important. El trebuie doborît. Și nu mai am decît un singur cartuș în armă. Dacă îl voi scăpa, totul e prăbușit ca un biet castel din cărți de joc sau din nisip". Ochi calm și trase cel de-al cincilea glonț. Porumbelul zbură mai departe, neatins, la o înălțime doar de optzeci, o sută de metri cel mult. Dar cînd Dan strîngea nervos și neputincios arma în mînă, auzi o rafală lungă de automat. Și porumbelul plonja în gol, nimerit în plin. Dan răsuflă ușurat și își șterse sudoarea rece ce-i năpădise fruntea. Abia mai putu să vorbească, gîtuit de emoție :

— Pe acesta aduceți-mi-l ! Să nu-l scăpați ! Dar repede, cît mai repede !

În acest timp fuseseră aduși ceilalți doi porumbei loviți. Păreau doi bulgări de zăpadă însemnați cu dîre subțiri de sînge. Așa cum prevăzuse căpitanul de securitate, acești doi porumbei nu aveau nimic asupra lor. Nici un microaparat de fotografiat. Dan își aprinse o țigară. Trăgea lacom, de parcă n-ar fi fumat de un veac. Aștepta nerăbdător cel de-al treilea porumbel. În sfîrșit, îi fu adus. Ofițerul descoperi cu ușurință, sub aripi, două microaparate de fotografiat, construite special pentru acțiuni de spionaj. Ele puteau fotografia de la mare înălțime avînd teleobiective minuscule dar extrem de eficace. Porumbelul fusese dresat să zboare la înălțime redusă, tocmai pentru a induce în eroare. Inginerul se apropie cu admirație de Dan, care se tampona continuu cu batista.

— N-am știut că un căpitan de pompieri este un asemenea iscusit vînător, un țintaș de zile mari ! Cred că de-acu' planoarele, mai bine zis aeromodelele mele, vor putea zbura în siguranță...

Dar inginerul tresări. Privi buimac la Ulmu, care se apropiase. Acesta era îmbrăcat în uniforma de locotenent-major de securitate. Unchiul Paul remarcă surprins :

— Ce-i cu dumneata, domnul funcționar din comerțul exterior ? Ia te uită ce uniformă ai !

Ulmu, vizibil emoționat, îl lămuri cu promptitudine, dar extrem de grăbit să scape de bătrîn :

— M-au concentrat ! După cum vedeți... Din cînd în cînd ne mai cheamă și pe noi în armată.

Inginerul se lumină.

— Așa, da... Te-au concentrat la securitate ?

— Numai pentru scurt timp.

Apoi, grăbit, se retrase cu căpitanul Dan mai departe.

— Tovarășe căpitan, să...

Dar Dan îl întrerupse :

— Mai întîi să-ți mulțumesc pentru rafala trasă. A fost salvatoare ! Te felicit !

— Știam că nu mai aveți nici un cartuș.. Ar fi putut să ne scape această pradă de aur ?

Dan îi arătă aparatele minuscule dar locotenentul era preocupat să-i raporteze un fapt deosebit de important :

— Tovarășe căpitan, șoferul Ion Drugă a ieșit cu mașina, din unitate, cu o viteză extraordinară. Nu l-am putut opri.

Dan își stăpîni surprinderea. Vorbea totuși precipitat.

— Cînd ? Cînd a șters-o ?

— Imediat după ce ați tras cele patru focuri de armă în al doilea grup de porumbei ! Acum este clar... Eu, de fapt, de mult l-am bănuit...

Dar Dan nu-l asculta, era frămîntat de cu totul altă problemă ce părea că-l obsedează total.

— Încotro a luat-o ? Îl țineți sub supraveghere ?

— Poftiți în mașină ! Avem legătura radio !

Cei doi ofițeri de securitate alergară pînă la mașina din apropiere. Dan murmură cu îngrijorare deosebită :

— Numai să ajungem la timp ! Viteză !

Ulmu obținu legătura radio. Se vorbea codificat.

— A 5 !... Sînt A 6 !... Încotro a luat-o ?

Răspunsul veni prompt :

— A 6 !... Sînt A 5 !... A oprit acasă la el. Motorul este încă în plină turație. Probabil se grăbește !

Căpitanul luă emițătorul din mîna subalternului :

— A 5 !... Sînt A 6 !... Înconjurați locuința ! Imediat ! Nimeni să nu o părăsească !... Sosim în cîteva minute !

Căpitanul ordonă conducătorului autoturismului :

— Mai repede, Costică !

— E prima mea în joc ! glumi șoferul.

Din nou se auzi glasul lui Dan :

— Numai de-am ajunge la timp ! Hotărît că nu a acționat singur. Și-a vestit complicele de insucces și acum o vor șterge !

La poartă zăriră mașina. Dan hotărî, după ce o cercetă :

— Opriți motorul !

Se așternu o liniște nefirească. Dan și Ulmu intrară în cerdacul casei. Ușa era deschisă. Și tot deschisă era și ușa din sufragerie. Cei doi ofițeri înaintau cu prudență. Cealaltă ușă, a sufrageriei,

era larg deschisă. Și ușa de la bucătărie, care dădea în grădină, era deschisă.

— Pe aici a fugit ! constată Ulmu. Privește !

— Să cercetăm mai întîi încăperea, cameră cu cameră !

Ușa dormitorului era încuiată.

— Forțeaz-o ! ordonă Dan.

Ulmu se propti în ușă. Ușa era tare, confecționată din lemn de stejar ; nu cedă. Un plutonier o deschise cu o cheie specială. Lîngă pat zăcea Mimi, soția lui Drugă. O șuviță de sînge i se prelingea din gură pe bărbie. Nu mișca.

— E moartă ! A fost asasinată, raportă plutonierul.

Ulmu, după ce o cercetă cu atenție, declară :

— Numai leșinată, tovarășe căpitan.

— Afurisită treabă ! Trimite la unitate după un medic ! Plutonierul rămase lîngă femeia leșinată, în timp ce Dan și Ulmu cercetau în grădină să descopere cum dispăruse Ion Drugă. La capătul celălalt al grădinii, care nu avea gard, zăriră pe un strat de zarzavat urme proaspete de roți de automobil.

— Aici l-a așteptat mașina ! Observați urmele, tovarășe căpitan ? Deci a lucrat ca la carte : a lăsat motorul Volgăi deschis. A trecut prin casă și, surprins de soție, a lovit-o. Femeia a căzut, a leșinat. A ridicat probabil ceva din locuință și, apoi, a trecut în grădină unde îl aștepta complicele. Au pornit, probabil, cu o mașină. Complicele...

— ...sau complicea, întări Ulmu, a condus cealaltă mașină. Acest fapt ne-a derutat și pe noi. Cînd am înconjurat casa, ei dispăruseră de mult, pe acest drumuleț, pînă au dat în șoseaua principală. De aici au luat direcția Capitalei.

— Probabil, confirmă Dan. În direcția poligonului nu ar fi putut să se îndrepte. Ar fi fost descoperiți. Eram doar în alarmă. Deci, în plină viteză spre București ! Ții legătura cu mine prin radio !... Anunță și organele din Capitală să pună în supraveghere intrarea în oraș, casa părinților săi și casa socrului său, unde ar fi putut să se îndrepte...

Dan se reîntoarse în casă, călcînd cu menajamente să nu șteargă eventualele urme lăsate de Drugă și de complicele sau complicea sa. Femeia nu-și revenise din leșin. Respirația abia i se mai simțea. Dar doctorul sosit îl înștiință pe căpitan că Mimi este în afara oricărui pericol. După o injecție, își reveni. Abia îl recunoscu pe Dan. Începu să vorbească în șoaptă, făcîndu-i semn să se apropie.

— Unde-i Ionel, tovarășe căpitan ?

Dan se apropie. O privi cîteva clipe.

— Cum s-a întîmplat ? Povestește, tovarășă Mimi...

Deodată femeia se așternu pe plîns, un plîns calm, potolit, fără sughițuri.

— Liniștește-te, apoi povestește-mi ! o încuraja Dan.

După un scurt răgaz, Mimi relată cu greutate :

— Totul s-a petrecut ca-n vis. Mă aflam în dormitor, cînd ușa s-a deschis brusc... Ionel ținea o servietă în mînă. A privit prin fereastră, spre grădină. M-am uitat și eu. Lîngă caiși, am zărit o mașină... L-am întrebat : „Unde pleci, Ionele ?" N-a răspuns. M-a lovit. Nu mai știu nimic... Absolut nimic.

— Cum arăta mașina ?

— N-am văzut bine.

— Cine era în mașină ? O femeie sau un bărbat ?

— V-am spus, n-am observat prea bine. Se poate să fi fost o simplă nălucire.

Dan o rugă să se liniștească. Se auzi o bătaie scurtă în ușă. Căpitanul fu chemat în camera de alături. Aici, subofițerul care ținea legătura prin radio, îi raportă în șoaptă :

— Tovarășe căpitan, aveți legătura prin radio cu tovarășul locotenent-major Ulmu... E ceva important.

În receptor, vocea lui Ulmu :

— Aici A 6 !... În drum spre București a fost găsit cadavrul lui Ion Drugă. Se afla într-un Fiat alb cu același număr ca al lui Jean Louis. S-a otrăvit, probabil tot cu cianură. Cadavrul are o urmă de lovitură la ceafă. Probabil Drugă a oprit brusc. Trec pe recepție !

Dan îi comunică să continue supravegherea și să aștepte sosirea sa. Cînd intră în cameră, simți îndreptată asupra sa privirea femeii. Presimțise, în durerea ei, că s-a întîmplat ceva cu Ionel ? Întrebă :

— S-a întîmplat ceva, tovarășe căpitan ?

Dan se luptă cîteva clipe cu el, apoi se decise să-i spună :

— Te simți mai bine, poți să rezișți la o veste... ?

— Spuneți-mi, vă implor. Ce s-a-ntîmplat ?

— Soțul dumneavoastră a fost ucis, într-o mașină pe șoseaua care duce spre București. Într-o mașină albă. Nu vă amintiți ?

Femeia căzu pradă unui nou hohot de plîns. Se pierdu. Vorbea în neștire. Rupse batista pe care o ținea în mînă. Dan o lăsă în grija plutonierului și se repezi cu mașina securității la locul indicat

de ajutorul său, Ulmu. Între timp, sosiseră medicul, procurorul și doi criminaliști din Inspectoratul general al miliției. Cercetară lovitura primită în ceafă. Medicul preciză :

— A fost o lovitură dată cu un corp tare. Faptul s-a produs acum o oră.

— Dar moartea cum a survenit ?

— Cianură, confirmă medicul. E aproape un caz clasic. Cu toate simptomele : gura, ochii, mîinile. Priviți !

— S-o fi luat singur ? întrebă Dan.

— E greu de spus... N-avea decît această batistă... În tivul ei se afla cianura. Priviți, tivul a fost rupt.

Dan ordonă să se ia toate amprentele. Apoi, propuse, după ce se făcuseră fotografiile necesare, să fie trase picioarele lui Drugă mai la vedere. Le studie îndelung. Căpitanul își consultă ajutorul. Avea acum o rază în privire. Parcă totul i se clarificase cu o simplitate surprinzătoare.

— Ai luat legătura cu cei care au în observație casa părinților ?

— Da, tovarășe căpitan. Părinții săi au fost acasă !

— Dar socrul său ?

— Socrul său, la ora cînd a intrat în misiune postul de observație, nu era acasă. A venit mai tîrziu de la piață, acum un sfert de oră. A cumpărat zarzavat și păsări...

— A fost cineva la ei ? I-a vizitat cineva ?

— Absolut nimeni !

Abia putură să o zărească pe Zizi într-o mașină ce se îndrepta în viteză spre București. Mașina nu opri. Dan ordonă :

— Să fie urmărită această mașină !

Căpitanul privi îndelung Fiatul alb cu numărul pe care îl mai întîlnise la Curtici. Îi mărturisi lui Ulmu :

— Vor să-și bată joc de noi ! Sînt cinici ! Același număr de mașină și aceeași otravă în tivul unei batiste... Totuși, au fost darnici. Ne-au lăsat cîteva indicii care pentru noi sînt esențiale... Mda... Totul se va clarifica.

Tresăriră. În aceeași viteză, mașina în care se afla Zizi se îndrepta acum spre obiectivul HC 14.

Dan spuse ferm :

— Ulmule, vino cu mine. Vom asista la ultimul act.

Mașina cu cei doi ofițeri se opri în fața casei lui Drugă. Dan intră în camera în care se afla Mimi. Aceasta părea că nu mai

este capabilă de nici un gest de voință. Apatia care o stăpînea nu fu întreruptă de apariția lui Dan. Ulmu și plutonierul se retraseră la semnul discret al lui Dan.

— Tovarășă Mimi, puteți să-mi răspundeți la cîteva întrebări? Nu am să vă obosesc prea mult.

Femeia nu-i răspunse. Nici nu-l privi măcar.

— Vă asigur că aceste întrebări sînt esențiale. Dacă nu puteți să răspundeți acum, vom amîna.

Femeia continua să tacă împietrită.

— Deși am dori mult să faceți acum acest efort.

În sfîrșit, Mimi se hotărî să vorbească:

— Bine, tovarășe căpitan...

— Cînd o să vă simțiți obosită, vom înceta. Soțul dumneavoastră avea legături cu străinii?

Mimi răspunse după o oarecare întîrziere:

— Pare-mi-se, cunoștea un francez. Dar nu sînt sigură.

Dan precizâ:

— Vă rugăm să ne dați informații sigure și clare.

— Voi încerca.

— L-ați văzut vreodată pe străin?

— Niciodată. Nu mi-a oferit prilejul.

— Acesta avea mașină? Mă refer la străin.

— Da. Ionel i-a și reparat-o într-o zi.

Dan făcu cîțiva pași prin cameră. Ea întrebă:

— Bănuiți că străinul l-a ucis pe Ionel?

Dan se înviorâ:

— Da. Ați ghicit. Bănuiesc că l-a așteptat în fundul grădinii. L-a luat pe Drugă cu el. Și pe șosea l-a ucis.

Dan continuă să gîndească cu glas tare:

— Dar nu cunosc ce legătură a fost între Drugă și străin. Numai așa s-ar limpezi toate... Sau poate ne-ar ajuta domnișoara Zizi? Ce credeți?

Mimi nu-și putu reține un tremur nervos. Dar profită de situația creată:

— Nu știți ce legătură era între Zizi și Ionel?

— Știu că erau văzuți des împreună.

Dan o atacă prin surprindere:

— Ar fi o explicație ce ar simplifica totul. Nu cumva l-ați surprins pe Ionel procurîndu-i străinului porumbei dresați?

Femeia ezită, se frămîntă. Vorbi, totuși, cu calm :

— Da, o singură dată.

— I-a procurat străinului ?

Dan imprimase convorbirii-anchetă un ritm fulger.

— Cred că da...

— Sigur ? insistă Dan.

— Da, confirmă cu greu femeia, din ce în ce mai neliniștită.

— Știți ce nevoie avea străinul de porumbei ?

Femeia dădu negativ din cap.

— I-a întrebuințat pentru spionaj.

Mimi se sperie de-a binelea. Protestă.

— Dumnezeule ! Nu se poate. Soțul meu a fost un om curat și cinstit... Poate confirma tot comandamentul !

— Orice hoț e cinstit, pînă nu-l prinzi... Acum e clar : Drugă a lucrat pentru străin. I-a procurat porumbeii dresați. Astăzi străinul a dat drumul la porumbei. A auzit împușcăturile. A văzut porumbeii căzînd. Aceste fapte i-au înspăimîntat. Și au încercat să dispară. V-a lovit pe dumneavoastră. A luat poate documente compromițătoare. Nu știa că foarte curînd străinul se va debarasa de el în mod cu totul lipsit de eleganță.

— Doamne, Dumnezeule, cu cine mi-a fost dat să trăiesc !

Se puse din nou pe plîns, în timp ce Dan insistă :

— Ar trebui să mai aflăm doar un singur adevăr : de la cine a cumpărat Drugă porumbeii ?

Mimi răspunse printre lacrimi, cu o revoltă și o durere ce păreau sincere :

— Nu ! Nu am aflat ! Vă jur ! De ce aș ascunde ?

— Atunci aș putea să vă ajut eu...

Femeia se opri brusc din plîns. Își înălță privirea tulburată spre căpitan. Nu mai era atît de sigură pe ea.

— Da, de ce mă priviți așa ? Aș putea să vă ajut eu. Oare nu tatăl dumneavoastră crește porumbei dresați ?

Mimi devenise pămîntie. Unghiile i se înfipseră în batistă. Tremura. Lațul se strîngea acuzator în jurul ei.

— Vă poate confirma chiar tatăl meu ! Niciodată Ionel n-ar fi îndrăznit...

Cu pași siguri, Dan se îndreptă spre o fotografie mărită prinsă pe perete. În fotografie se zărea Mimi și tatăl său într-un număr

de circ cu un dresaj de porumbei. În sticla fotografiei, zări gestul femeii așa că ofițerul se feri în ultima clipă. Cuțitul se înfipse în ramă. Dan se repezi și o imobiliză. Femeia îl mușcă de mînă, se lupta cu o forță de adevărat luptător. Ulmu, atras de zgomot, pătrunse în cameră în clipa cînd căpitanul îi poruncea femeii, cu o voce de oțel :

— Stai jos... Aici pe scaun !... Dă-mi batista !... Ulmule, controlează această batistă.

În fața lor se afla o altă Mimi. Avea buzele vinete de mînie și neputință. Mîinile și picioarele îi erau cuprinse de un tremur gelatinos. Ulmu îi scoase din tivul batistei cianura. Se supuse copleșită cînd Dan îi spuse să întindă mîinile pe masă. Ulmu răsuci butonul magnetofonului.

— Ei, acum vorbește !

Femeia, transformîndu-se subit, răspunse indolentă :

— Văd că știți totul ! Am fost doar simple unelte, și eu și tatăl meu. N-am știut pentru ce îi trebuiesc porumbeii.

— Cu cît vei minți mai mult, spuse Dan, cu atît pedeapsa va fi mai neiertătoare ! Te previn : spune totul ca să-ți ușurezi situația. Și a tatălui dumitale.

— Am spus absolut tot ce știu !

Dan vorbi cu glas potolit :

— Avem toate probele vinovăției dumitale. Mai înainte ți-am povestit versiunea care îți convenea. Ți-am întins o cursă. Ai căzut în ea. Ai îndreptat toată acuzația asupra lui Drugă. Știi ce te-a demascat ? Porumbeii pe care i-am văzut cînd te-am condus acasă și porumbeii pe care i-ai adus de la București cînd ne-am întîlnit azi dimineață în gară. De aceea am așteptat ca acești porumbei să intre în acțiune în timpul tragerilor false... Și ați acționat după bunul meu plac.

Femeia își mușcă înciudată buzele subțiri.

— Și acum să-ți spun cum a ieșit totul la iveală și cum s-au petrecut faptele în adevăr. Lucrai cu tatăl dumitale în spionaj. Drugă era complet nevinovat. Colivia o întrebuințai sub pretextul păsărilor duse părinților la București. Dar te întorceai cu trenul. Soțul nu te vedea. Era la serviciu. În timpul stabilit dădeai drumul porumbeilor. A mers o dată. Dar Jean Louis a fost prins la frontieră. Filmele n-au putut ajunge la cei interesați. Este așa ? Bine. Numai că

azi dimineață soțul se afla la gară, venit cu mașina să-l ia pe bătrînul inginer. A văzut și el, ca și mine, că în cușcă ai porumbei, oricît de bine ai încercat să-i ascunzi sub acoperitoare. Drugă, care era un om cinstit, cînd a văzut împușcarea porumbeilor s-a dus acasă să-ți ceară socoteala sau să se convingă dacă porumbeii tăi mai erau în cușcă. Și aici a urmat lovitura. Te-a surprins cu tatăl tău. Nu tu, ci el, Drugă, a primit lovitura în cap. Și știi cu ce ? Cu ciocanul pe care l-ai aruncat în grădină. Apoi, l-ați tîrît pe șofer pînă la mașina din fundul grădinii. Prin strat se mai văd urmele lăsate de picioarele sale. Cînd și-a revenit, în mașină, în drum spre București, tatăl tău i-a dat să bea apă. În bidonul cu apă se afla și cianura. După ce l-a ucis, l-a așezat la volan. Se văd urmele cum l-a tîrît în mașină. Precum și apa vărsată. Tatăl tău a dispărut cu o altă mașină. A ajuns la București și s-a prefăcut că se întoarce de la piață. Avea doar și colivia de plastic cu el. Așa ați sperat că ancheta va fi condusă pe o pistă falsă și veți scăpa. Ai ceva de precizat ? Dacă nu-i adevărat ceva, contrazice-mă.

Mimi nu răspunse. Din ochii răi porneau săgeți de ură neîndupecată. Dan continuă după o scurtă pauză :

— Mai ții minte ce-ai mărturisit cînd te-ai trezit din leșin ? Să-ți amintesc eu atunci : „A fost ca un vis lung și urît." În asemenea situații nu trăiești nici un vis. Și acum mărturisește, ce legătură ai avut cu Jean Louis ? S-a mai găsit o fotografie pe care am zărit-o și pe peretele camerei acesteia. Răspunde !

— Nu l-am cunoscut, răspunse Mimi cu o voce străină. Nu l-am văzut niciodată.

— Ba da ! Te-ai descoperit atunci cînd mi-ai povestit că în timpul „accidentului" erai în mașină, în Volga. Ai organizat perfect transmiterea filmului. Ai știut unde va opri mașina, sub un pretext oarecare l-ai îndepărtat pe Drugă și v-ați întîlnit. Tu cu Jean. Nu cumva a fost și o întîlnire de familie, judecînd după similitudinea fotografiilor ?

Mimi cedă sau nervii îi cedaseră. Vorbi relaxat, cu o voce neutră de parcă altcineva ar fi povestit :

— Totul e adevărat !... În 1944, cînd s-a despărțit circul nostru în două, mama și cu un frate al meu au plecat în străinătate. Astfel, au ajuns în Franța unde mama avea un frate, și el tot circar. Dar renunțase. Lucrase în timpul războiului pentru o agenție

de spionaj. Mai lucrează și acum. Cu doi ani în urmă a venit la Mamaia. S-a întîlnit cu mine și cu tata. Ne-a activat în spionaj. Prima misiune a fost : obiectivul HC 14. În scurt timp m-am căsătorit cu Ion Drugă, șofer la unitate. Era prea cinstit să-l pot atrage de partea noastră. M-am mulțumit doar să-l folosesc pentru a-i smulge cumva unele informații, eu neavînd posibilitatea să mă apropii de obiectiv. Acest fapt mă ferea și de bănuieli. Deci Jean Louis era fratele meu. Cînd venea în țară nu ne întîlneam decît în diferite sate, pe care le colinda ca „folclorist". O singură dată ne-am văzut în oraș. Cu ocazia „accidentului", cînd i-am înmînat documentele pe care le știți. Totul a fost organizat în așa fel ca bănuiala să cadă asupra lui Drugă. Chiar și „accidentul" l-am prevăzut.

— Primeai bani pentru asta ?

— Da. Valută. Sînt depuși la o bancă din străinătate. La terminarea cu bine a misiunilor, urma să plec și eu cu tata în Franța. Aici n-am vrut să primim bani. Ar fi atras bănuieli.

Dan îl lăsă pe Ulmu să o escorteze pe Mimi la București. Opri mașina sa la comandament, să-și ia rămas bun de la colonelul Bujor. Acesta îl întîmpină cu o față tristă, suferindă :

— Drugă ?... Drugă a fost un ticălos ? Tovarășe căpitan, vă rog să-mi spuneți adevărul, eu am crezut în cinstea acestui om.

— Nu, tovarășe colonel, a fost un om cinstit, în fond. Poate fără voia lui a fost folosit de soția sa...

Colonelul Bujor precizâ :

— Soția sa n-a pătruns niciodată în unitatea noastră.

— E drept, și ați procedat foarte bine. Dar a putut să dea drumul porumbeilor la timpul oportun. Vedeți sensul zicalei vechi în armată : „Nici pasărea să nu treacă prin postul tău ?"

Își strînseră mîna. Colonelul propuse :

— Tot plecați spre București, nu puteți să-i luați pe Zizi și pe unchiul Paul ?

— Mi-ar face chiar plăcere, tovarășe colonel. Tot ne-am împrietenit acum. Voi trece cu mașina să-i iau !

Unchiul Paul umplu portbagajul cu aeromodelele sale. Îi declară satisfăcut lui Dan :

— Mi-a propus Bujor un alt aerodrom ! Dar unde vi-i prietenul concentrat la securitate ? Mi-ar fi făcut plăcere să-l întîlnesc !

— El a plecat mai înainte !

Dan, intenționat, îl instală pe inginer alături de șofer. Se adresă curtenitor femeii de lîngă el :

— Mai sînteți supărată pe mine ?

— Cum să nu fiu supărată ? Cînd am călătorit prima oară la București, împreună, mi-am dat seama că vă cunosc. Dar nu știam de unde... Abia acasă mi-am adus aminte. Am fost la sărbătorirea securității. Am fost prezentă cînd ați fost decorat... E clar ?

Dan nu-și reține un zîmbet.

În apropiere de București se auzi glasul unchiului Paul, trezit prin minune din somnolență :

— Să oprim o clipă mașina ! Să alegem un loc pentru viitorul meu aerodrom... E tentant, nu ? Și dacă vor mai zbura porumbei, tot la dumneavoastră voi apela, domnule căpitan !

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

C. 1532 B. 364

CITIȚI
ÎN
FIECARE LUNĂ!

Viața militară

REVISTĂ ILUSTRATĂ
DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ
EDITATĂ DE M.F.A. CONSILIUL POLITIC SUPERIOR

**reportaj,
proză, poezie,
file de istorie,
curier militar extern,
artă,
sport,
cuvinte încrucișate,
varietăți,
caricaturi,
spionaj, aventură**

Abonamentele la revista «Viața militară»
se fac prin oficiile poștale, factorii poștali
și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții
**Abonamente: 3 luni — 9 lei; 6 luni — 18 lei;
un an — 36 lei**

Lei 1,50